

meneer Roger

Roger Van der Eecken

Er schijnt zoiets te bestaan als een writer's block. Dat laatste woord heeft niets te maken met mijn naam, het is gewoon een periode dat het niet lukt om te schrijven. Dat was zo in de laatste zes maanden. Na 54 Mensen van bij Ons had ik er even genoeg van, ook al lagen er twee interviews in mijn schuif.

Toen ik terug kwam van Oostenrijk, hoorde ik dat meneer Roger plotseling overleden was. Hij was één van de Mensen die nog in mijn schuiflag. Ik vroeg zijn vrouw of ze het nog op prijs zou stellen dat ik alsnog het interview zou uitschrijven. Haar vochtige ogen knikten ja. Een postuum interview dus.

Een interview met een man die in mijn ogen een grote meneer was maar die bescheidenheid hoog in zijn vaandel voerde.

Meneer Roger is een verre buur. Ik leerde hem en zijn vrouw kennen in 2003 bij het jaarlijkse Sint-Maartenbezoek van ons buurtcomité. Ik had hem nog nooit ontmoet en de eerste keer aanvaardde hij met de glimlach de speculazen sint.

Het jaar daarop mocht ik binnenkomen voor een koffietje en het ijs was gebroken. Jaarlijks belde ik wanneer het paste en ik was er iedere keer meer dan welkom voor een babbel die soms wel twee uurtjes duurde. Vorig jaar vroeg ik hem of hij mij zijn verhaal wou vertellen. Geen probleem, was zijn antwoord, kom maar af. En op een zonnige zaterdag in december trok ik naar de Europalaan.

Het huis van Roger staat verscholen achter het groen. Het is gebouwd in een Engelse cottagestijl die door het samenspel met het groen rust uitstraalt. In de woonkamer word ik getrakteerd op een zicht op een tuin waar je u mag tegen zeggen. In het salon begint Roger zijn verhaal...

LOKEREN

Roger werd geboren op de Durmelaan in Lokeren op 18 juli 1929 als zoon van Marcel Van der Eecken en Suzanne Van Damme. Zijn moeder was huisvrouw en

zijn vader was nijveraar, zoals men dat vroeger noemde. Hij leidde een spinnerij in Zele.

Over zijn jeugd weet Roger weinig te vertellen. Hij volgde na de lagere school drie jaar de middelbare school in de Groendreef om daarna zijn laatste drie jaren in het atheneum in Gent te doen. Na zijn humaniora stuurden zijn ouders hem naar een handelsschool in Luik. Tout en français, vertelt Roger, en dat was ook de bedoeling om mijn Frans wat bij te spijkeren. Dat is wel gelukt maar een diploma heb ik daar niet behaald. Ik was er in de kost bij burgers en op school was ik de enige Vlaming. Ik heb me daar altijd een buitenbeentje gevoeld, vertelt Roger. Na twee jaar mocht ik thuis blijven. Studeren was niet echt mijnen dada, bekent hij. Ik deed dat niet graag en ik was eigenlijk gene fameuze student. Achteraf heb ik daar wel spijt van gehad, maar toen was het te laat. Ondanks alles heb ik toch mijn plan getrokken in de fabriek.

Mijn jeugd in Lokeren was ravotten met mijn vrienden, fietsen maar vooral voetballen bij Racing Lokeren. Later heb ik op de Donk leren zeilen en kano-varen. Een groot deel van mijn jeugd was het oorlog en Roger herinnert zich nog heel goed het bombarde-

ment op Lokeren op 11 mei 1944. Met de jeugdgroep van het Rode Kruis heeft hij toen nog geholpen.

In 1950 werd hij opgeroepen om zijn dienstplicht te vervullen. Ik werd ingedeeld bij het 2de Bataljon Parachutisten in Leopoldsburg. Vijftien maanden duurde onze legerdienst in die tijd. Ik kreeg een opleiding als para en heb dertien keer uit een vliegtuig gesprongen. Maar, bekent Roger, die opleiding was vrij zwaar. 80 kilometer marcheren met pak en zak, 20 kilometer lopen met pak en zak in minder dan twee uur... Dat was niet niks. We hebben ook deelgenomen aan de Vierdaagse van Nijmegen. Dat was 4 dagen gepakt en gezakt iedere dag 50 kilometer stappen. Dat was echt niet van de poes en mijn voeten lagen open na die vier dagen. Toen ik afzwaaid ben ik nog enkele keren terug opgeroepen ten tijde van de Koningskwestie omdat ze vreesden dat er een opstand aan het broeien was. Gelukkig is het nooit zover gekomen.

VAN DER EECKEN & C°

Eens hij afgezwaaid was, kon Roger aan de slag op de fabriek Van der Eecken & C°. De SAVCO in de volksmond genoemd. Dat laatste was gewoon een telegramadres, verduidelijkt Roger. Er was een tijd dat er geen telex, geen fax, geen e-mail bestonden en in die tijd gebeurde er heel wat communicatie via telegram.

Ik kwam dus in 1951 in de fabriek terecht die Honoré Van der Eecken, mijn grootvader, samen met zijn schoonzoon Robert Temmerman gesticht had in de Zevensterrestraat in 1928. Hij startte toen een jutespinnerij bestemd voor het weven van verpakkingsdoek en zakken. Enkele jaren later breidde hij uit met een hennep- en vlasspinnerij voor de productie van verpakkingskoorden. Ook de hardgetwijnde jute garens marcheerden goed voor het maken van touwtjes en koorden die in de handel gebracht werden onder de vorm van bollen en rollen. Firma's en leurers brachten die ficellekes aan de man, zegt Roger. Na de Tweede Wereldoorlog werd het machinepark geleidelijk vernieuwd en focusten we meer op garens voor de tapijtindustrie.

Ik heb mijn grootvader nog enkele maanden gekend in de fabriek, gaat Roger verder, want hij overleed in het najaar van 1951. Ons bedrijf was een echt familiebedrijf toen ik er startte: mijn grootvader Honoré, mijn vader Marcel, mijn nonkel Robert en mijn broer en ikzelf. Mijn nonkel is gestorven in 1959, mijn vader in 1964 en even later stopte ook mijn broer Jacques. Dat maakt dat ik van 1965 tot en met 1993 het bedrijf alleen leidde, 38 jaar dus. Ik ben begonnen in de productie. Ik was een jonge snaak en eigenlijk

heb ik nog veel moeten leren. Gelukkig was er Achilles Vermeiren, de productieleider, waar ik heel veel van geleerd heb. Toen hij met pensioen ging, heb ik hem opgevolgd, zegt Roger.

RECONVERSIE

In de 42 jaar dat ik actief was in de fabriek heb ik een serieuze evolutie meegemaakt, vervolgt Roger. Begin jaren vijftig werkten we in twee ploegen: van 5 tot 1 en van 1 tot 9 uur. De mensen werkten in die jaren nog 48 uur en op zaterdag werden de machines stilgelegd om 6 uur 's avonds. In die jaren werden alle machines nog aangedreven door drijfriemen die aan een centrale as gekoppeld waren. Stelselmatig hebben we dan deze vervangen door elektrische machines.

De vlas- en hennepspinnerij hebben we afgestoten in 1955 om de jutespinnerij uit te breiden waar we uitsluitend garens spinden voor de tapijtnijverheid. In 1956 bouwden we fabriek B, een vensterloos gebouw waar we fijne jutegarens produceerden. Vijf jaar later kwam afdeling C waar we spinden en twijnden met wol en synthetische vezels. In latere jaren is de jute volledig verdwenen en volledig vervangen door synthetische stoffen zoals viscose en polipropyleen.

Heel die reconversie, die omschakeling van jute naar synthetische garens heeft veel geld, tijd en energie gekost. Maar al bij al bleek het een goede beslissing te zijn. Het heeft ons geen windeieren gelegd, zegt Roger met enige fierheid. Op een bepaald moment waren we marktleider in Europa voor het spinnen van synthetische garens, hadden we een omzet van meer dan 3 miljard Belgische frank (75 miljoen euro) en hadden we bijna 800 mensen in dienst.

In 1965 kochten we aan de Lokerenbaan 20 oude huisjes op zodat er ruimte vrijkwam voor een administratief complex en in het toen nieuwe industriepark

konden we 4,5 hectare kopen waarop we een nieuwe
twijnderij en een grondstoffenmagazijn bouwden.

1 juni 1966 was ongetwijfeld één van de hoogtepunten in het leven van Roger Van der Eecken. Die dag bezocht koning Boudewijn de fabriek. Roger toont me twee fotoalbums waarin heel het bezoek vastgelegd is voor het nageslacht.

Als er één woord het leven van Roger kenmerkt dan is het wel evolutie. Niet alleen qua productie maar ook organisatorisch. Toen ik begon, vertelt hij, was Gustaaf Van Mossevelde boekhouder en Roger De Clopper rekende de lonen uit. Iedere zaterdag werden de lonen contant uitbetaald. 750 lonen berekenen en evenzoveel zakjes vullen met het juiste bedrag, dat was een heel werk. Later gebeurde dat om de veertien dagen met een wekelijks voorschot, vervolgens kregen de werknemers een cheque om uiteindelijk te werken met overschrijvingen. Die werden later overgenomen door de computer zodat er heel wat werk bespaard werd.

Ik deed altijd alles in overleg met de vakbonden. Ik stond heel dicht bij mijn mensen en was voorzitter zowel van de ondernemingsraad als het comité veiligheid. Men heeft me nooit iets kunnen verwijten of kunnen chanteren, zegt Roger, ik stond sterk in mijn schoenen en ten opzichte van de vakbonden voelde ik me vrij sterk. Tegenwerking was er soms wel, daarvoor zijn het vakbonden, gaat Roger verder, toen ik met het voorstel op de proppen kwam om te starten met

de overbruggingsploeg, de weekendploegen, kreeg ik aanvankelijk heel wat tegenwind. Er was in die periode veel werk. In de week werkten we in drie ploegen en door die weekendploegen konden we meer produceren en zo een antwoord geven op de stijgende vraag. De mensen van de overbruggingsploeg moesten twaalf uur werken op zaterdag, zondag plus alle feest- en bruddagen. Ze verdienden evenveel als iemand die vijf dagen in de week werkte. We hebben nooit iemand verplicht en met tijd en boterhammen is mijn voorstel toch aanvaard. Ik bewandelde altijd de weg van de dialoog en dat lukte me vrij aardig.

Of Roger al zijn pappenheimers kende? Nee, dat mag ik niet zeggen, antwoordt hij, maar ik kende er toch veel, zeker de oudsten. Met de nieuwen en de mensen van de nachtploeg lag dat iets anders, daar kende ik er weinig van. Maar als ik in 't dorp kom ontmoet ik vaak nog oud-werknemers en het doet me altijd deugd als ze me aanspreken of een goeiedag zeggen.

In de fabriek heb ik vrij snel een kader opgericht dat me moest helpen bij de leiding: een algemene directeur, een productie leider, een commercieel directeur alsook een financieel en administratief verantwoordelijke. Dat kader was voor mij erg belangrijk en alle beslissingen werden collegiaal genomen. Wel had ik altijd het laatste woord. Want hoe je 't ook draait of keert, ondernemen is en blijft risico nemen. Iedere beslissing houdt risico's in, meestal was dat een berekend risico maar toch... Ik ervoer bij mezelf, bekent Roger,

dat hoe ouder ik werd, hoe minder risico ik durfde te nemen. Een mens wordt op den duur te voorzichtig. Mensen die leiding geven mogen niet te oud zijn, meent Roger.

Einde van de jaren tachtig kocht NV Van der Eecken Cabrita op. Ja, dat is zo, zegt Roger. Cabrita dreigde failliet te gaan en omdat we veel te goed hadden van dit bedrijf leek het ons opportuun om het bedrijf over te nemen en dat hebben we dan ook gedaan. Maar, zucht Roger, dat is niet goed afgelopen. Cabrita was een tuftingbedrijf. Dat produceerde tapijten door garens op doek te prikken. We hadden het bedrijf nog maar een maand of heel het gebouw van de afwerking brandde af. Wat er gebeurd is, weet ik niet maar, er moet toch iets geweest zijn dat niet erg katholiek was maar, bewijzen kon ik het niet. We hebben toen alles heropgebouwd en ondertussen moesten we onze tapijten laten afwerken bij de concurrentie. Ideaal was dat hoegenaamd niet. Heel dat Cabrita-avontuur heeft ons veel problemen bezorgd, zegt Roger, en ik was in de zevende hemel toen ik het kon overlaten aan Louis Depoorter.

HET EINDE

In 1993 is Roger met pensioen gegaan. Dat jaar werd de spinnerij Van der Eecken verkocht aan Theo Dessaux. Die man, vertelt Roger, had in ons industriepark een wolspinnerij en zag zijn kans schoon om, door ons over te nemen, heel de markt van de tapijtgarens te kunnen bestrijken.

10 Jaar heeft de spinnerij nog gedraaid maar uiteindelijk hield Dessaux nog één grote klant over en dat was Louis Depoorter. De markt was toen al verscheidene jaren aan het slabakken en Depoorter werd verdrongen door de groep Beaulieu die veel goedkopere tapijten produceerden. Depoorter heeft uiteindelijk die concurrentieslag verloren en is failliet gegaan. De spinnerij Van der Eecken (ook onder Dessaux is de

naam gebleven) verloor haar belangrijkste klant en is mee ten onder gegaan.

GEZIN

Roger is getrouwd met Helena Van Doorsselaer. Haar ouders baatten vroeger het Hotel des Brasseurs uit, een hotel recht tegenover het station in Lokeren. Onze ouders waren bevriend en door met Helena te gaan tennissen hebben wij elkaar leren kennen, vertelt Roger. Ik denk dat we een jaar of twee verkeerd hebben en op 11 september 1952 zijn we gehuwd. Ik weet het, lacht hij, een vreselijke datum maar niet voor ons. In 2012 hebben we ons huwelijksjubileum van 60 jaar gevierd. Mijn grootvader had het huis gebouwd in 1948. Hij heeft er maar drie jaar gewoond want in 1951 stierf hij. In samenspraak met de familie mochten wij na ons huwelijk hier in Zele komen wonen en we wonen er nog. We hebben twee dochters Regine (°1954) en Isabelle (°1961) en ook één kleindochter Elise. Die studeert mode, zegt Roger, en ze moet er vrij handig in zijn.

Was er een leven naast de fabriek, vraag ik hem. Heel veel vrije tijd had ik niet, antwoordt hij, ik was iedere dag om zeven uur in de fabriek en was pas rond de zes-zen terug thuis. Echte hobby's heb ik nooit gehad. We gingen één of twee keer per jaar op reis maar dat was nooit erg lang. De communicatiemiddelen van toen waren niet te vergelijken met de mogelijkheden die ze nu hebben. Ik kon me dat echt niet permitteren om erg lang weg te zijn. Daar was altijd die verantwoordelijkheid en die nam ik nogal ernstig. Skiën heb ik bijvoorbeeld nooit gedaan omdat ik duivels benauwd was om iets te breken. Onze ontspanning was tennissen, wandelen, fietsen, een weekendje naar zee...

Roger is nu 20 jaar met pensioen. Ik heb me nog nooit verveeld, bekent Roger, we hebben voor alles wat meer tijd genomen. Mijn vrouw is een natuurmens en het liefste dat we deden was fietsen. Fietsen hier op de prachtige dijken van ons Scheldeland of in de polders aan de kust. Sinds mijn vrouw een knieoperatie onderging is dat jammer genoeg weggevallen en houden we het bij wandelen.

TERUGBLIK

Hoe kijk je terug op je leven, vraag ik hem op de man af. O, zegt Roger, we worden oud maar we kijken nog altijd vooruit, we doen verder. We zijn blij om het leven dat we hebben gehad ook al weten we dat er een eind aan gaat komen. Toch maken we nog altijd plannen. Natuurlijk niet in verhouding tot vroeger maar toch. We kijken vooruit, niet achteruit. Ik ben altijd optimist geweest, ook in moeilijke periodes. Heel die omschakeling van jute naar synthetische garens was

niet evident. In die jaren was dat een volledige nieuwe markt en in de aanvangsfase was het cliënteel niet zo groot. Voor dat je echt kunt doorbreken vraagt dat tijd. Dat kost geld plus het risico dat je loopt... Tenslotte speel je met het leven van zoveel mensen. Maar achteraf bekeken is die reconversie een goede beslissing gebleken en heeft het bedrijf echt gouden jaren gekend.

Eigenlijk, voegt Roger er aan toe, had ik het bedrijf al veel eerder willen verkopen aan de concurrentie maar ik heb dat niet willen doen om mijn mensen aan het werk te kunnen houden en ons cliënteel dat we hadden opgebouwd te behouden.

N.V. Van der Eecken was een familiebedrijf en dat is een heel andere benadering. Ik voelde me verantwoordelijk ten opzichte van mijn mensen, ik voelde een zekere verbondenheid met hen en ik had echt moeite als er mensen moesten afgedankt worden. Nu is dat helemaal anders. Grote bedrijven worden niet meer geleid door de bazen maar door andere mensen. Een fabriek sluiten vormt vandaag de dag geen probleem. Ze betalen en het is gedaan. Verbondenheid is iets wat ze niet meer kennen.

Onze babbel zit er op. Ik neem nog even enkele kiekjes van Roger en zijn vrouw Helena en ook het hondje

Julia wil mee op de foto.

Bedankt, Roger, voor je mooie verhaal!

Mark De Block

20.09.2013

Op donderdag 15 augustus 2013 overleed Roger Van der Eecken onverwacht in het ziekenhuis van Dendermonde. Op zaterdag 24 augustus was er de uitvaartplechtigheid in de Sint-Ludgeruskerk.

Liefdevol aandenken aan

De Heer

Roger Van der Eecken

echtgenoot van mevrouw
Hélène Van Doorselaer

Geboren te Lokeren op 18 juli 1929
en onverwacht overleden
te Dendermonde op 15 augustus 2013.

Afgevaardigd Bestuurder
Spinnerij Van der Eecken & Co
Past Voorzitter Rotary Dendermonde
Past Voorzitter Probus Dendermonde
Lid Hubertus Vereniging Vlaanderen
Ridder in de Kroonorde
Lid van de Golfclub "De Woeste Kop" te Axel

De familie dankt u voor uw bliken van
medeleven hen betoond in hun rouw.

De definitieve reis

... En ik zal weggaan. En de vogels
blijven zingend achter ;
en mijn tuin blijft achter, met zijn
groene boom, en met zijn witte put.

Alle middagen zal de hemel
blauw en vredig zijn ;
en zullen de klokken van de
klokkentoren luiden zoals nu.

En ik zal weggaan ; en ik zal alleen
zijn, zonder huis, zonder groene
boom, zonder witte put, zonder
blauwe, vredige hemel...
En de vogels blijven zingend achter.

Juan Ramon Jiménez

KONING BOUDEWIJN IN ZELE

Tweemaal bracht wijlen koning Boudewijn een bezoek aan Zele. In 1966 bezocht hij Spinnerij Van der Eecken & C° en in 1988 Syncoglas. Meneer Roger liet het koninklijk bezoek uitgebreid fotograferen en we vonden het meer dan de moeite waard om je te trakteren op een aantal beelden uit deze twee fotoboeken. Geniet ervan!

GEMEENTE ZELE

KONINKLIJK BEZOEK

Achtbare Medeburgers,

Wij zijn vereerd en verheugd U ter kennis te brengen dat bij zijn informatierondreis in de Denderstreek, Zijne Majesteit Koning Boudewijn woensdag a.s., 1 juni, ook een bezoek brengt aan onze gemeente.

De burgemeesters van de steden en gemeenten die met het Koninklijk bezoek worden vereerd, werden maandag 23 mei in het Koninklijk Paleis ontvangen, voor het bespreken van deze rondreis, waarvan het programma voor onze gemeente werd vastgesteld als volgt:

- te 15,15 uur komt Zijne Majesteit toe in onze gemeente langs de Dendermondsebaan, Dr. A. Rubbensstraat, Dorp en Centrum, om zich naar het gemeentehuis te begeven, waar in de raadszaal door de heer Burgemeester een uiteenzetting zal worden gehouden over de toestand van de gemeente op sociaal en economisch vlak. Daarna zal de vorst de plannen voor de verdere uitbouw en ontwikkeling van de gemeente bezichtigen.
- Rond 15,35 uur zal Koning Boudewijn een korte rondrit doen langs het Centrum, Beukenlaan, Eikenlaan, Ravestraat, Raakstraat en Lokerebaan om daarna een bezoek te brengen aan de fabrieksgebouwen van de N.V. Van der Eecken & C° (afdeling spinnerij). Hierna is ook nog een kort bezoek voorzien aan de ontworpen industriezone.
- te 16,15 uur vertrek van Zijne Majesteit langs de Lokerebaan, De Deckerstraat, Dorp, Dr. A. Rubbensstraat en Dendermondsebaan.

Wij nodigen allen uit — en vooral de bewoners van de straten die door de vorst zullen worden gevolgd — hun huizen te bevlagen en hun voetpaden en voortuinen proper te houden.

De Schepenen,
Gustaaf VAN CAUTEREN,
Paul FAMELAER,
Karel POPPE.

De Burgemeester,
B. VAN ACKER.

